

СПРАВА «ДУБОВИ» ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF DUBOVYCH v. UKRAINE)

(заяви № 47821/10 та № 66460/12)

Стислий виклад рішення від 22 липня 2021 року

У липні 2007 року відповідно до постанови Черкаського районного суду про надання згоди на проведення обшуку житла та інших володінь заявників на підставі подання працівників міліції з посиланням на «оперативну інформацію», що другий заявник міг займатися торгівлею наркотичними засобами та викраденими речами, працівники міліції провели обшук житла заявників (подружжя).

Другий заявник звернувся зі скаргою до Управління Міністерства внутрішніх справ України в Черкаській області (далі — Управління МВС України) на свавільність проведеного обшуку та порушення їхніх з дружиною прав. За результатами службової перевірки Управління МВС України направило висновок про підроблення документів, поданих до суду для отримання постанови про надання згоди на проведення обшуку, до прокуратури Черкаської області, яка в подальшому неодноразово відмовляла у відкритті кримінальної справи, однак прокуратури вищого рівня або суди скасовували такі постанови та направляли справу на додаткове розслідування. Зрештою, у лютому 2011 року прокуратура винесла постанову про відмову в порушенні кримінальної справи у зв'язку із смертю головного підозрюваного у підробленні документів.

У різні дати кожен із заявників звертався із цивільними позовами до Управління МВС України та Державного казначейства України про відшкодування шкоди у зв'язку із свавільним обшуком їхнього житла, однак їм було відмовлено в задоволенні позовних вимог.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 6, 8 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконний обшук їхнього житла працівниками міліції та неналежний розгляд органами державної влади їхніх скарг у зв'язку з цим, а також ненадання справедливого відшкодування. Європейський суд вирішив розглядати ці скарги за статтями 8 та 13 Конвенції.

Європейський суд, розглянувши скарги заявників, дійшов висновку, що обшук, який було проведено працівниками міліції згідно з ухваленою на підставі підроблених документів постановою, здійснювався не «згідно із законом», та констатував порушення статті 8 Конвенції.

Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з їхніми скаргами та констатував порушення статті 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛАСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції;

4. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам спільно такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 4 000 (чотири тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 160 (сто шістдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявникам, в якості компенсації судових та інших витрат;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».